

Двоповня. Закони Невриди. Том 1

КУПИТИ

Сотні небезпек. Два світи. Єдиний шлях додому.

Дебютний роман авторки.

Понад 2000 років тому Велика Стіна розділила світ на звичний нам Зовнішній та Прихований.

У наш час дівчина, на ім'я Ріна, втікаючи від викрадача, опиняється в Прихованому світі, де в небі - два місяці, а люди мають дві душі: людську і звірину.

Ріна не довіряє нікому, кого тут зустрічає. Аби протистояти місцевим, вона укладає угоду із забороненими Темними Богами. Але отримана сила має ціну. Ріна мусить полювати на нечисть, ризикуючи і своєю таємницею, і життям.

Чи зможе вона встигнути повернутися додому до того, як у небі згасне другий місяць, викрадач ув'язнить її, а Прихований світ розірвуть на частини ікла нечисті або охоплять полум'я бунтів? І, головне, допоки не впаде Велика Стіна, що стримує людей із Зовнішнього світу від розв'язання нової війни з двоєдушниками?

Розділ 1

Квартира 342

Коли місяць здійнявся високо над дахами багатоповерхівок,

Ріна опритомніла. Ледь поворухнувшись, вона зрозуміла, що її руки й ноги зв'язані. Ріна відразу ж впізнала постіль, у якій лежала, — вона провела в ній багато ночей. У неї закралася підозра, що і ця ніч не стане останньою.

Запах вона теж впізнала — нудотний аромат жасмину. Букет, як і завжди, стояв на приліжковій тумбі. Біля вази лежала плитка шоколаду з нугою — серед усіх солодошів Рінин найменш улюблений смак. Фольга, насмішкувато розгорнута для тієї, чиї руки були зв'язані, блищала у слабкому промені світла, що протиснулося у прочинені двері.

Нудило. Ріні залишалося сподіватися, що шприц, який їй вколов Натаїр у шию, містив барбітурат, а не щось серйозніше. Вона глибоко вдихнула, аби не вивернути вміст шлунка на простирадла.

На кухні чулася метушня. Ріна гірко посміхнулася сама до себе:

Натаїр, наче нічого не було, готував вечерю. Судячи із запаху, пасту — адже Ріна колись із люб'язності сказала, що їй подобається карбонара, хоча насправді їй подобалися не спагеті, їй подобався він. Потім, із люб'язності (а ще пізніше — від страху), вона продовжувала говорити, що їй подобаються і карбонара, і він.

Ріна пововтузилася, остаточно переконавшись, що мотузки міцно вп'ялися у шкіру, і втупилася у стелю. Сильніше за нудоту вона відчувала лише страх і гнів, які з кожною миттю посилювалися, витісняючи повітря з легень.

— Натаїре, негайно розв'яжи мене!

Його кроки ставали все голоснішими, поки він не відчинив двері навстіж. В очі Ріни вдарило світло, що огортало його, ніби мандорла — святого. Спираючись об одвірок, він мав доволі невинний вигляд. У його посмішці ледь прозирала самовдоволеність. Його волосся знову було старанно зачесане, хоча жмут усе ще залишався у пальцях Ріни. Перші прояви сивини були майже непомітні в напівтемряві. Чиста футболка

облипала тіло, наче друга шкіра. Одяг, який Ріна порвала, намагаючись втекти, він, мабуть, викинув. Натаїр уособлював спокій. І лише його очі, зелений колір яких відразу не було видно через розширені чорні, як сама безодня, зіниці, блищали хворобливим блиском.

Натаїр пройшов лінивим поступом хижака, чийй жертві все одно нема куди подітися, сів на край ліжка, нахилився й почав довго розглядати Ріну, ніби вперше побачив мотузки на її руках і ногах. Рукою, холодною, ніби у ній не було й краплини людської крові, він провів по її щоці. Ріна здригнулася від відрази.

— Усе добре. Ти вдома. Скоро вечерятимемо, — незворушно сказав він.

Мабуть, із дітьми було заведено говорити менш поблажливим тоном, ніж той, яким Натаїр мовив до Ріни.

— А потім?

— Потім я піду в душ. Після — прийду до тебе, — посміхнувся він.
— А ти будеш лежати і насолоджуватися.

— Звичайно, я буду лежати — адже я зв'язана.

На обличчі Натаїра відбилосся співчуття. Майже ідеальне, гідне батька у скорботі за дитиною, співчуття, яким мимоволі переймається і сам спостерігач. Ріна, коли зустріла Натаїра, так само повелася на цей виверт. І лише пізніше зрозуміла, що такі, як Натаїр, лише змінюють маски на обличчі, не відчуваючи всередині нічого, крім бажання підкорити, придушити чийсь волю і задовольнити свої потреби.

— Коштовносте моя, я був змушений. Ти не залишила мені вибору. Нічого. — Він водив пальцем по її щоці, а Ріна боялася поворухнутися — він міг схопити її за щелепу і жбурнути в узголів'я ліжка, як зробив уже одного разу. А зомліти у плани Ріни не входило. — Нічого, скоро все стане добре. Ти ж кохаєш мене, просто упираєшся.

Ріна завмерла. Їй вартувало величезних зусиль не кричати, не пручатися чи принаймні не вкусити його. Вона вже добре знала, що діяти відкрито було даремно. Ні аргументи, ні свари, ні благання, ні погрози — нічого не допомагало, якщо Натаїр щось остаточно для себе вирішив. І тому, оскільки жодного шансу розв'язати мотузки і втекти з квартири в

Ріні не було, їй залишалося чекати. Ріні був потрібен план, а краще декілька. Але в такому стані складати плани було марно.

— Закінчу вечерю. Не сумуй.

Натаїр зачинив за собою двері, залишивши Ріну в темряві. Вона зморщилася, коли з кухні залунав його спів. Намагаючись ігнорувати пісню, Ріна все більше впевнювалася, що до кінця днів своїх ненавидітиме U2.

Коли все закінчилося, Ріна відчула полегшення. Але потім кілька годин засапувалася від ридань. Ніби й нічого незвичайного не відбулося — вона багато разів лягала з Натаїром у ліжко з власної волі. Але сьогодні щось вирвали з її грудей, і це щось боліло лютим боєм. Ні, Натаїр її не згвалтував. Він лежав поруч та міцно притискав її до себе. Він цілував її шию, гладив плечі, руки й стегна.

Він шепотів їй слова кохання, говорив, які красиві в неї сині очі, які витончені вигини, як чудово майстер обстриг її колись довге волосся. Та після кожного пестливого слова Натаїра Ріна починала ненавидіти кожну названу ним частину свого тіла. На ранок на її тілі не залишилося нічого, що не викликало б у неї відрази.

Уранці він готував сніданок. Ріна лежала, дивлячись у стелю.

Простирадла, волосся Ріни, її одяг, шкіра — усе просякло його запахом. Вона все ще відчувала його руки, що притискали до себе, дихання, що розсіювалося на шиї, звук голосу — хрипкого, який багато хто назвав би оксамитовим, — і все це видавалося Ріні мерзенним і огидливим.

Усе почалося із нудоти. Серце пропустило удар, ніби рятуючись від льодяних гострих кігтів, що пробиралися під шкіру, а потім забилося так само швидко, як б'ються крила птахи, що вже зневірилася опиратися штормовому вітрові. Кігті не торкнулися серця, але різко і безжально стиснули легені, вибиваючи із них повітря. В очах потьмарився світ. Навколо була не просто темрява — це була чорна порожнеча, яка буває лише якщо дивитися у домовинну дошку зсередини. Це була холодна п'ятьма, у якій не було і натяку на життя. Це була сама смерть.

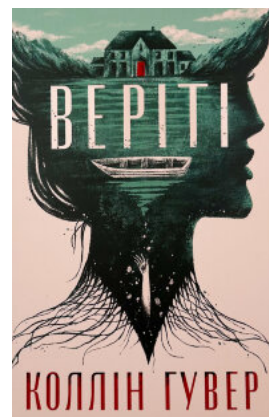
Рекомендована література

Оніксова буря. Емпіреї.
Книга 3

Розпусні загублені
хлопці. Книга 3: Їхня
люта Дарлінг

Веріті. Ексклюзив

О, милий доме...

Родина Роялів. Книга 1.
Паперова принцеса

Грішник. Книга 2

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ